

Hepsi canavardı / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Sözlər

написано kitapcy | 22 января, 2025

Hepsi canavardı / dedektif hikaye POLİSİYE HİKAYE: HEPSİ CANAVARDI

On dakikadır trafikte olan arabanın içi yeni ısınmaya başlamıştı. Yağmurun ardına kar beklendiğini söylüyordu yetkililer. Günden güne çilesi artan şehrin heybesine kar çilesi de eklenecekti demek ki. İnsanlarını zorluklara alıştıran şehirde fazla mesaiye kalmış olmanın tek iyi tarafı, hafiflemiş bir trafikte seyredebiliyor olmaktı. Erol Evgin'in İşte Öyle Bir Şey şarkısına, sözlerini tam bilmese de mırıldanarak eşlik eden adamın gözlerine dikiz aynasından yansıyan ışık, arkasındaki aracın selektör yaptığıı ifade ediyordu. Dönüş sinyali vererek ara sokağa saptı. Arkasındaki

araç da onun peşi sıra döndü. Yeniden selektör yapınca yolun boşluğuna rağmen sağa doğru biraz daha yanaşarak arkadaki araca yol verdi. Arkadan gelmekte olan araç sinyalinin vererek sola kırdı. İki araba aynı hizaya geldiğinde yandaki aracın içindeki adamın durması için işaret ettiğini dördü. Vakit gece yarısına gelmek üzereydi. Sokaklar büsbütün tenhalaşmıştı. İçinden bir ses durmaması gerektiğini söylüyordu. Yandaki adamın arabasının sağ penceresini açtığını görünce kendisi de sol pencereyi indirdi biraz. Karanlık yolda aracın içi tam net görünmese de adamı tanımıştı. Sıklıkla karşılaşmaktan huzursuzluk duyduğu bu adama her zaman kibar davranmaya çalışıyordu.

“Hayrola, bir sorun mu var? ” diye sordu yüksek sesle.

Diğer araçtaki adam, “Araban yağ akıtıyor, kenara çek de bir bak istersen!” diye bağırdı.

Gözlerini hemen gösterge paneline çevirdi. Uyarı işareti yoktu ama yine de inip bir baksa fena olmazdı. Aracı sağa çekti. Motoru kapattı. Diğer araç da kenara çekmişti ve içinden siyah uzun bir kaban giyinmiş, siyah bere ve atkı takmış adam indi. Akşam boyu yağan yağmur nedeniyle ıslak olan yolda yağ izi göremedi. Arabanın altına doğru eğildiğinde arkasında duran siyahlı adam da onunla birlikte eğildi. O kısacık zaman diliminde oldu ne olduysa. Soğuk çelik tek hamle ile boğazında derin bir kesik açtı. İçinde bir gülme isteği belirdi. Ölmek böyle bir şey miydi?

Kalıplı bedenine göre çok küçük duran ellerine bulaşan kana tiksinti ile baktı siyahlara bürünmüş adam. Soğuk havada ellerinin ısınmasına sebep olan sıvının kayganlığından bir an önce kurtulmak istiyordu. Ama öncesinde sahneyi tamamlamak için cansız bedeni arabanın sağ tarafına taşıdı. Oturur vaziyette arabanın kaportasına yasladı. Avuç içleri gökyüzüne bakar durumda şekil verdi kurbanının ellerine ve boğazındaki kesiğe gayri ihtiyari uzandığında kana bulanmış ince uzun parmaklı elleri kurbanının kucağında birleştirdi. Daha fazla oyalanmak yakalanma riskini artıracığından hızlı hareketlerle kurbanının fotoğrafını çekti ve arabasına atlayıp uzaklaştı.

Zafer, öpmek üzere Sema'nın ellerini ellerinin arasına aldı. Dudaklarına doğru götürdüğü sırada derinden gelen cep telefonu melodisi ile avuçlarının içinden kayboldu o zarif eller. Rüyada olduğunu idrak etmesi birkaç dakikasını aldı. Uzandığı kanepede daldığı derin uykudan ve üzerine çektiği İskoç battaniyesinden sıyrılırken kanepenin minderlerinin arasına sıkışmış olan telefonu el yordamıyla buldu. Kendi sesi kendine bile yabancı gelecek kadar çataallanmıştı. Bakışları küllükte minik bir tepe oluşturan izmaritlere ve masanın üzerine yaydığı fotoğraflara kayd1. Telefonun diğer ucundaki yardımcısı Hüseyin'e "Konum at, on dakika sonra yola çıkmış olurum," deyip kapattı telefonu.

Ömrünü çoktan tamamladığının, artık emekliye ayrılması vaktinin geldiğinin tüm belirtilerini gösteren arabasına bindi. Kontak anahtarını çevirmesiyle arabası da tıpkı kendisi gibi derin bir uykudan uyandırılmışçasına homurdandı. Kısa sürede de uyandırılmış olmasının intikamını almaya başladı. Arabasına sonradan ilave ettirdiğı park sensörlerinde sıkıntı vardı. Arabayı geri vitesle takmasıyla başlayan sinyal sesi bir süredir kesintisiz devam ediyordu. Zafer, arabadan indiğinde kapıyı tekme ile kapattı. Onun bu hali, olay yerinde görevli personelin pürdikkat bakışlarının üzerinde toplanmasına neden oldu.

Eliyle havayı savuşturan Zafer, "Bir şey yok sadece benim Yadigâr yol boyu beynimi... Tövbe estağfurullah..." dedi ve kafasını iki yana salladı.

Açıklamayla ikna olan bakışlar işine dönse de bazıları hala kaçamak bir şekilde Başkomiser'i gözetliyordu.

Zafer'in altından geçmesi için olay yeri şeridini kaldırırken Hüseyin, "Bizim adam yine Başkomiserim, yoksa uyandırmazdım sizi. Bu üç etti. Gözümüz aydın, nur topu gibi bir seri katilimiz oldu, " dedi.

Maktulün yanına eğilen Zafer, adamın duruş pozisyonunu görür

görmez masasına yayılan diğer iki kurbanın fotoğraflarını anımsadı. Önceki kurbanlar da yol kenarına park edilmiş bir arabanın kaportasına yaslanmış bir şekilde, aynı pozisyonda oturtulmuştu. Onların da boğazlarında derin bir kesik vardı. Adli tıp raporlarına göre iki kurbanda da izine rastlayamadıkları aynı cinayet aleti kullanılmıştı. Olay yeri inceleme ekibinin başındaki Ali, yerde çömelmekte olan Zafer'i dostane bir şekilde selamladı. Suratını ovuşturarak elini yine nereye koyacağını bilemiyordu. Zafer kalkıp arkadaşının koluna girdi.

“Gel tiryaki, şöyle kenara geçelim de bir sigara yak ve bana bu sefer bir şeyler bulduğunuzun müjdesini ver,” dedi.

Ali Komiser başını iki yana salladı. “Maalesef elimizde yine cesetten başka bir şey yok. Detaylı incelemede bir şey çıkar mı bilmiyorum ama ne bir parmak izi, ne bir kıl-tüy hiçbir şey...”

“Yapma gözüm ya! Bir profesyonelle mi karşı karşıyayız? Lastik izi falan...”

Ali, gökyüzünden inmeye başlamış kar tanelerini göstererek, “Daha erken başlasaydı iyi olurdu ama yağmur ne var ne yoksa yıkayıp gidiyor işte. Bizden umudu kes. Siz ne bulabilirsiniz o...” dedi.

Avcunun içine doğru çevirerek tuttuğu sigarasından derin bir nefes aldı. Abartılı bir şekilde üfledi.

Zafer, fotoğraflar çeken memurla konuşan Hüseyin'in yanına yürüdü. Maktul ceset torbasına kaldırılıyordu.

“Haydi, aslanım anlat bakalım kimmiş bu yakışıklı, neler biliyoruz hakkında?”

“ Maktul Orhan Yonga, 1984 Maraş doğumlu. Cüzdanı arabasında duruyordu. Büroya haber verdim. Araştırmaya başladılar çocuklar.”

Zafer, soğuktan üşüyen ellerini ovuşturdu. Kar lapa lapa yağmaya başlamıştı.

“Biz niye burada dikiliyorsak? Atla arabaya da biz de büroya geçelim,” dedi.

Arabasına doğru yürümeye başladı.

Peşinden yürüyen Hüseyin, açmak için arabanın kapısına doğru uzanırken duraksadı.

“Başkomiserim kızma da ekip aracı ile mi gitseydik ki?” diye sordu muzip bir ifadeyle.

“Hüseyin! Atla, dedim.”

Hüseyin’i utandırmak ister gibi, İstanbul Caddesi boyunca sessizliğini koruyan araba, Kıbrıs Şehitleri Caddesi’ne kıvrılırken yeniden ötmeye başladı.

Sinir bozucu ritmik sesi bastırmak isteyen Hüseyin, arabanın radyosuna uzandı.

“Boşa uğraşma, o da iki hafta önce hizmetten çekildi.” diyerek güldü Zafer.

Hüseyin ön konsola hafifçe vurup “Kim alır bilmem ama bence ‘Sat beni!’ diyor artık,” dedi.

“Gittiği yere kadar bakalım. Sabah Selim’e derim, sanayiye götürür. Radyo neyse de bu ses tahammül edilmez oldu.”

Fevzi Çakmak Caddesi’ne yaklaştıkları sırada Zafer’in midesinden gelen guruldama sesi sinyal sesini bastırdı. Merkeze gitmeden önce Altıparmak’ta yirmi dört saat hizmet veren Çorbacı Baba’ya uğrayıp birer çorba içmeye karar verdiler. Yıllardır değişmeyen dükkânın kapısında duran hafif göbekli, bıyıklı dükkân sahibi onları saygıyla karşıladı. Her ne kadar mekân işkembe ve kelle paça çorbaları ile ünlenmiş olsa da birer mercimek çorbası söylediler. Zafer, parmakları

ile masada bir ritim tutturmuştı. Kasanın arkasındaki duvarda asılı çerçevelerde duran fotoğrafları kim bilir kaç kere görmüştü ama sanki ilk defa görüyor gibi fotoğrafları inceliyordu. Yeşil beyaz çubuklu formaların içinde gülümseyen bıyıklı, uzun favorili futbolculardan biri muhtemelen dükkânın sahibiydi. Yan masadaki, çakırkeyif oldukları kahkahalarından belli olan delikanlıların kalkarlarken ittikleri ahşap sandalyelerin sesi onu daldığı düşüncelerden sıyırdı. Hüseyin'e bakmadan konuşmaya başladı.

"Basının aradaki benzerliği çözmesi an meselesi. Biz şu adamı bulamadan bir cinayet daha işlerse şehir çalkalanır Hüseyin. Bizi de tefe koyarlar. Elimizde ne var ne yok masaya yatırmamız lazım."

"Elimizde pek bir şey yok ki yatıralım. Görgü şahidi yok, kamera görüntüsü yok, delil de yok, cinayet aleti de... Önceki iki kurbanın ne yaşı, ne tipi ne de sosyal statüsü arasında bir benzerlik bulamadık. Bu Orhan Yonga, fark etmişsinizdir diğer ikisine de hiç benzemiyor. Adam beyaz yakalılardan sanki... Üzerindeki takım elbise, arabası..."

Dumanı tüten çorbaları getiren genç, "Bol kepçe amirim,"diyerek servis etti çorbaları.

Zafer, çorbasını soğutmak için karıştırmaya başladı.

"Şu dükkândakilere bir bak Hüseyin. Az önce kalkan üniversiteli gençler, iki masa ilerideki pejmürde ihtiyar, ucuz ve günlük bir sevgili olduğu belli olan kadınla oturan göbekli, kel adam ve biz. Hepimizin ortak bir noktası yok mu?"

Hüseyin çorba kaşığını tabağının içine bırakıp diğer müşterilere baktı. Dudağını bükerek başını iki yana salladı.

Zafer gülümsedi.

"Hepimiz aynı yerde çorba içiyoruz aslanım. Bu üç adamın da her ne kadar birbirleri ile alakasız gibi görünseler de ortak

bir noktaları olmalı. Ortak bir tanıdık, ortak bir mekân... Bir bağlantı olmalı. Mutlaka olmalı ama ne? Ali'nin dediği gibi delillerden medet ummayacağız. Eski usul. Sor soruştur bul buluştur hesabı... Başka çare yok. Çorbalar bitince seni merkeze bırakayım, adam hakkında neler bulmuşlar bak bakalım."

Hüseyin, "Siz nereye gideceksiniz?" diye sormak için ağzını açtı ama Başkomiser'in bu tip sorulardan hoşlanmadığını anımsayarak ağzını kapattı ve soruyu yuttu. Hasır sepetten bir ekmek alıp çorbasına doğramaya başladı.

Hüseyin'den ayrılan Zafer sanki Sema onu evde bekliyor gibi, gözlerini kapatsa yeniden o zarif parmaklı elleri tutabilecekmiş gibi düşünerek gittiği evinde, yeniden kanepeye uzanmamak için kendini zor tuttu. Evden çıkarken acele ile kanepeye fırlattığı battaniyeyi katladı. Özenle kanepenin koluna bıraktı. Yastığı dik konuma getirdi. Rahmetli anacığından geçen bir alışkanlıktı bu. Birlikte bir yere gidecekleri vakit acele etmiyor da evle uğraşıyor diye kızardı anasına. O zamanlar da anası; "Ben giremem de cenazemi kaldıranlar girer belki."derdi. Acil durum olmadıkça, o da tıpkı annesinin yaptığı gibi, evden çıkmadan önce sanki bir daha o eve giremeyecekmiş gibi derli toplu bırakmaya çalışıyordu evini. Masaya yaydığı tutanakları ve fotoğrafları toplamadan önce sakın kafa ile bir kere daha göz gezdirmek istedi. Bürodaki karmaşadansa evdeki sessizlik daha sağlıklı düşünmesini sağlayabilirdi.

İlk maktul Mert Atacan; esmerden, uzun boylu, ince yapılı, on yedi yaşında ve bekârdı. Bir oto tamirhanesinde çalışıyordu. Kullandığı otomobili hurdalar arasında bulmuş, tamir etmişti. Ehliyeti yoktu ama trafiğe çıkmaktan korkmuyordu. Ailesi ile birlikte yaşıyordu. Ailesinin araçtan haberi bile yoktu. Duyduklarında çok şaşırılmışlardı. Panayır Mahallesi'ndeki evinden üç sokak aşağıda, boğazı kesilmiş ve arabasına yaslı oturtulmuş vaziyette bulunmuştu cesedi. İş yerindekiler sürekli sorun çıkaran bir genç olduğundan bahsetmişlerdi. Ondan yirmi bir gün sonra, ikinci maktul aynı vaziyette

bulunana kadar dava dosyası Zafer'de değildi. Sıradan bir borç-alacak meselesi ya da maktulün kanında bulunan uyuşturucu madde sebebi ile o konu ile alakalı bir hesaplaşma olabileceği düşünülmüşü. İkinci maktul; Ferdi Sipahioğlu bir tekstil firmasında işçi olarak çalışan, kırk yedi yaşında, üç çocuklu, kısa boylu, şişmanca bir adamdı. Herkes onun içine kapanık biri olduğunu, dalgın tavırları yüzünden sık sık sakarlıklar yaptığını ama kimseye bir zararı dokunmadığını anlatmıştı. Ne sabıkası vardı ne de biriyle husumeti. Sipahioğlu cinayeti ile Atacan cinayeti arasındaki tek yakınlık harita üzerindeydi. Kongre merkezine yakın bir noktada, henüz kredi borcunu bitirmediği yeni ama çizik içindeki arabasına yaslı halde bulunmuştu. Çalıştığı fabrika ile Atacan'ın çalıştığı oto tamirhanesi aynı güzergâhtaydı fakat şimdiye kadar yapılan sorgularda ikisini birden tanıyan bir isme rastlamamışlardı. Ev kapısının tıklatılmasıyla birlikte Zafer, fotoğrafları ve raporları toparladı. Onu almaya gelen Selim uykusuz görünüyordu. Evinde henüz üç aylık olan bir bebek vardı. Eşi de yeniden işbaşı yapmıştı. Selim fedakâr bir gençti. Yaşından çok daha olgun ve beyefendiydi. Cinayet Şube polisi olan çoğu gençten çok daha zekiydi. Birime yeni atanmış olsa da Zafer, onun hızla yükseleceğine emindi.

Otomobil homurdanmadan hareket etti bu kez. Park sensörü de sessizliğini koruyordu. Bir süre konuşmadan ilerlediler. Geçtikleri sokaklardaki insan manzaralarını izliyordu Başkomiser. Telaşla sağa sola koşturan insanlar arasında, soğuğa rağmen dükkânının önünde oturup yoldan geçenleri izleyen yaşlı bir esnaf, pusetten kucağına aldığı bebeğini sallayarak susturmaya çalışan bir anne, çöp karıştıran, en fazla dokuz yaşında olduğunu tahmin ettiği çıplak ayaklı bir oğlan çocuğu dikkatini çekti. Dünya ne kadar anlamsız bir yerdi ve hayat günden güne insanlar için daha da zorlaşıyordu. Teknoloji gelişiyor ama insanlık geriliyordu. İnsanlar, insandan soğuyarak, dört duvar arasında ekranların ardına saklanarak günler, aylar, yıllar geçiriyordu. Selim'in esnemesi ile birlikte daldığı düşüncelerle vedalaştı Zafer,

kendi kendine güldü. Sırf aynı arabanın içinde giden iki kişi arasında uzayıp giden sessizliği dağıtıp, şoför mahallinde esneyip duran Selim'i konuşturmak için arabadan söz açtı.

“Galiba benim Yedigâr'ın gözünü korkuttuk. Baksana gıkı çıkmıyor.”

Selim, uykulu halnden mahcup bir şekilde çekinerek sordu. “Belki sormak haddim değil efendim ama neden elden çıkarmıyorsunuz bu aracı?”

“Aile yedigârı, evlat... Bir bu kaldı işte. O yüzden adını, Yedigâr koydum ya. İnsan kendi anılarından vazgeçer de sevdiklerinin hatıralarını yok etmek istemez. Bazen aileden geriye kalan sadece anılardır. Benim bu arabada gençliğim geçti. Babamdan kaçırmak için az numara çevirmedi. Neyse. Beni sağda indir, biraz yürüyeyim. Sen de hastamızı sanayiye yetiştir.”

Zafer, yeniden atıştırmaya başlayan karın ıslattığı sokaklardan telaşsızca geçti. Bu dava dosyasına tam olarak kendini veremiyordu. İkinci cinayetin üzerinden neredeyse bir ay geçmişti ama sıfıra sıfır, elde var sıfır hesabı tutar bir dal bulamamışlardı. Belki bu kez peşinden gidebilecekleri bir ize rastlarlardı. Odasına girdiğinde onu selamlamak için ayağa kalkan Hüseyin'e eliyle oturmasını işaret etti. Üzerinde hâlâ parlamakta olan kar tanelerinin olduğu kabanını çırparak sandalyesinin arkasına astıktan sonra, “Anlat bakalım, kimmiş bu Orhan Yonga?” diye sordu.

Hüseyin, Başkomiser'in masasının diğer tarafındaki sandalyelerden birine oturup, bilgi işlemekten gelen raporu özetleyerek okumaya başladı.

“Orhan Yonga, Maraş, 1984 doğumlu. Eşinden üç yıl önce boşanmış. Kadın Maraş'a ailesinin yanına dönmüş. Görüşmüyorlarmış. Çocukları yok. Tahmin ettiğim gibi bir beyaz yakalı. İş merkezinde bir lojistik firmasında çalışıyormuş. Annesi ile birlikte işine yakın bir yerde, Palmiye Sokakta

yaşıyormuş. Onu sulama kanalı civarında bulduğumuzu düşünürsek anlaşılan evine doğru gidiyormuş. Bir trafik kazası ve birkaç trafik cezası dışında sicili temiz. Gece mesaisine kalmış. Adamın patronu ile de telefonda görüştüm. İş yerinde pek sevilmediği izlenimine kapıldığımı söyleyebilirim. Telefon görüşmelerinde kayda değer bir şey yok. Boğaziçi mezunuymuş. İş için ara ara yurt dışına çıkıyormuş.”

Zafer, masasının üzerine bırakılan ilk raporlara göz atarken, Hüseyin de olay yerinden gelen fotoğrafları duvardaki mantar panoya iğnelemekteydi. Çıkan çaycının açık unuttuğu oda kapısından başını uzatan Enver ile göz göze gelen Hüseyin, bakışlarını kaçırdı. Enver’in ukala tavrına tahammül edemiyordu. İkisi de en başından beri birbirlerinden hoşlanmıyorlardı. Enver, Karacabey’deki eğitim kampından yeni dönmüştü. Büroda herkes Enver’in bir terfi almak üzere olduğundan haberdardı ama bu durumun yeteneklerinden değil de sağlam bağlantılarından dolayı olduğu konusunda da hemfikirdiler. Kızıla yakın kahverengi renkli uzun saçlarını eliyle düzelterek hazır ola geçen Enver Komiser, Zafer’i selamladı.

“Başkomiserim müsaitseniz gelebilir miyim?” diye sordu.

Zafer okuduğu rapordan kafasını bile kaldırmadan eliyle karşısındaki sandalyeyi işaret etti. Dosyayı kapattıktan sonra, “Hoş geldin Enver. Kamp nasıldı?” diye sordu.

Hava atma fırsatını değerlendirmesi beklenirken Enver; “İyiydi. Güzel bir eğitim oldu.” diyerek geçiştirdi soruyu. “Yeni bir cinayet işlenmiş diye duydum az önce. İsim telaffuz edilince de resimlere baktım. Maktulü tanırdım. Lise arkadaşımdı. Üzüldüm. Yapabileceğim bir şey olursa, ben de bu olayda yer almak isterim. Arkadaşımın katilini bulmak ona borcum,” dedi üzüntüyle.

“Başın sağ olsun Enver. Üzüldüm kaybın için. Elbette katili bulacağız. Diğer iki kurbanda da borcumuz bu.”

“Ne bildiğinizi paylaşırsanız, ya da bana da bu olayda görev verirsiniz...”

Zafer elini kaldırarak, genç komiserin konuşmasını yarıda kesti.

“Enver, maktulle ne kadar samimiydiniz?”

“Arada bir şeyler içmeye çıkardık. Eşinden ayrıldığı ilk yıl sürekli birlikteydik hatta. Ama iki yıldır çalıştığı firmada işleri çok yoğunlaşmıştı. Geç saatlere kadar çalışıyor, sıklıkla yurt dışına gidiyordu. Yani pek görüşemez olmuştuk.”

“Var mıydı iş yerinde bir sıkıntısı? Ya da ne bileyim boşandığı eşinin ailesiyle falan?”

“Diğer iki cinayeti bilmesem ben de bunları düşünürdüm Başkomiserim ama bence bir seri katilin rastlantısal kurbanı oldu arkadaşım. Daha önce de ona yardımlarım oldu. Başında bela olsa mutlaka bilirdim.”

“Anladım. Birazdan çıkıp, iş yerine gideceğiz. Oradakilerle bir konuşalım bakalım. Bu iş canımı sıkıyor Enver. Katil bir profesyonel gibi davranıyor. Ardında kanıt bırakmıyor, güvenlik kameralarını atlatmayı başarıyor, kurbanlarını tek hamlede öldürüyor ve onları bırakış biçimi de ayrı bir muamma. Üç kurban arasında bağlantı olmaması da çok garip...”

Hüseyin odadaki varlığını hatırlatmak istercesine öksürdü. “Mutlaka bir açığını yakalayacağız.” dedi.

Kar yağışı artmıştı. Uludağ yolunda çalışmaların başladığı söyleniyordu. Belediye ekipleri İstanbul Caddesinde tuzlama çalışmaları yapmıştı. İş merkezine ulaştıklarında hava kararmaya başlamıştı. Kurbanın çalıştığı firma büyük bir firmaydı. Kapanışa yakın bir vakit olmasına rağmen çalışanları iş yoğunluğu ofisteki koşturmaca hali ile kendini belli ediyordu. Onları firma yöneticilerinden İbrahim Bey karşıladı. Gelişen sektörden, taşımacılığın artık bir malı al ve yükle

şeklinde yapılmadığından, firmalarında yüzlerce çalışan olduğundan bahseden konuşmasını uzattıkça uzatıyor, asıl konuya geçmek istemiyor gibiydi.

Lojistik hakkında daha fazla bilgi ile vakit kaybetmek istemeyen Zafer, heyecanlı görünen adamın konuşmasını bölerek “Orhan Yonga hakkında bize neler anlatabilirsiniz?” diye sordu.

Adam istemediği durumla yüz yüze geldiğinden ötürü huzursuzca kıpırdandı oturduğu sandalyede.

“İşin açıkçası, kişisel olarak çok haz ettiğim söylenemez ama iyi bir çalışandı. Üç dili ana dili gibi konuşuyordu ve yurt dışı bağlantıları da kuvvetliydi. Daha önceleri kendi şirketi varmış sanırım. Küçük bir şirketmiş ve iflas etmiş. Bazen kendini buranın patronu gibi gördüğünü de hissederdik. Şimdi ne diyeyim, rahmetli olmuş gitmiş adamın arkasından.”

“Sevmediğiniz nesi vardı, onu söyleyebilirsiniz mesela.”

“Fazla kendini beğenmişti. Kurallara ve sıkıya pek gelemezdi. İnsanlara tepeden bakma gibi bir huyu vardı, sadece bu.”

Hüseyin Zafer’e doğru eğilip “Kimin arkadaşı?” dediğinde, Zafer belli belirsiz gülümsedi.

İş yerindeki birkaç iş arkadaşı ile daha konuştular. Kimse son zamanlarda maktulde bir gariplik sezmemişti. Özel hayatı ile ilgili sıkıntılara da rastlamamışlardı. Tıpkı diğer maktullerde olduğu gibi Orhan Yonga cinayeti için de sebep görünmüyor gibiydi. İş yerinden ayrıldıktan sonra maktulün annesini görmeye ev adresine doğru ilerlediler.

“Muhtemelen iyi geliri olan birinin bu mahallede oturuyor olması bana biraz garip geldi doğrusu,” dedi Hüseyin arabadan inerken.

Zafer de aynı şeyi düşünmüş, kadınla kendisi konuşmak istemişti. Ev, cenaze sebebiyle kalabalıktı. Maktulün annesi seksenlerini geçkin, nur yüzlü bir kadındı. Kalabalığın

arasında oturuyor, okunan Kur'an ayetlerini ezberden tekrar ediyordu. Zafer, Hüseyin ve şube polislerinden Selim duanın bitmesini, ev kapısının dışına konan sandalyelerde oturarak beklediler.

"Başkomiserim, keşke siz gelmeseydiniz. Yazılı ifadeyi biz alırdık," dedi gözlerinin altı iyiden iyiye çökmüş olan Selim.

"Bir Başkomiserin bu şekilde dolaşması sana farklı geliyor değil mi Selim? Başkomiser dediğin şubede oturmalı ve idareyi sağlamalı, diye düşünüyorsun. Çünkü genellikle bu şekilde oluyor. Eğer sadece şubede otursaydım kendimi bir işletmeci gibi hissederdim, polis gibi değil."

Selim, haddi olmayan bir şey söylemiş olduğunu düşünerek yine mahcubiyet duymuş ve pişmanlıkla başını eğmişti. Zafer, genç polisin omzuna elini koymuş bir şey söyleyecekken, yaşlı kadının onlara doğru yürümekte olduğunu fark ederek ayağa kalktı. Selim kendi sandalyesini oturması için kadına uzattı. Kadın sandalyede yaşından beklenmeyecek kadar dik bir şekilde oturdu.

Zafer, kadına başsağlığı dileyerek kendini tanıttı. Annesi öldüğünden beri, karşılaştığı yaşlı kadınlara karşı daha farklı bir hassasiyet gösterir olmuştu. Yumuşak bir ses tonuyla sordu.

"Biliyorum acınız taze, ancak oğlunuzun katilini bulabilmek için size bazı sorular sormak zorundayız. Oğlunuzun bir düşmanı var mıydı? Onu öldürmek isteyebilecek biri?"

Yaşlı kadın iç çekti. Gözleri aralıktaki merdivenlere takılı bir vaziyette, gelmeyecek birinin yolunu gözlemekten buğulu sakince konuşmaya başladı.

"Evladım, Orhan benim en küçük çocuğumdu. Babası rahmetli, onu tek erkek çocuk olduğu için fazla şımartmıştı. Şımarık davranışlarının sonuçlarını da yaşadı. Kazandığı parayı zevke sefaya harcardı hep. Hızlı arabalar, otellerde tatiller,

pahalı zevkler... Ani bir evlilik yaptı, geçinemedi boşandı. Bir iş kurdu, batırdı. Tazminatlar ödedi. Çok ah da aldı. Borçları için nesi var nesi yok sattı. Lüks bir evde yaşayıp, lüks bir hayat sürerken babamdan kalan bu eski eve muhtaç hale geldi. İki yıldır, hayatına çok çeki düzen vermişti. Yaptıklarından pişmandı. İşine vermişti kendini. Ben başka bir şey bilmiyorum.”

“Eski alacaklılarından biri peşine düşmüş olabilir mi?”

“Kimseye bir borcu kalmamıştı ki evladım. Ben de elimdekini avucumdakini koydum, ablaları da destek oldu kapattık tüm borçlarını.”

Kadın avucunda buruşturduğu mendille sicim gibi akan gözyaşlarını sildi. Bir süre yine boşluğa baktı. Zafer konuşulacak bir şey kalmadığını düşünerek hareketlendi.

Tam kalkacakken, kadın, “Oğluma bunu yapan kimse bulun evladım. Bu yaşlı kadının, oğlunun katilinin yakalandığını görmeden ölmesine izin vermeyin,”dedi.

Kendi arabası hala sanayide olduğu için Zafer, yine Selim’in kullandığı ekip arabasına binmişti. Dönüş yolu boyunca da Hüseyin ile Selim’in futbol liginin son durumu üzerine konuşmalarını dinlemişti. Park sensörünün sesini bile bu konuşmaya tercih ederdi ama gençlerin kalbini kırmamak için konuşmaya müdahale etmedi.

Sonraki iki hafta boyunca üç maktulün yakınları ile görüşmeye devam ettiler. Aralarında en ufak da olsa bir bağ bulabilmeyi umuyorlardı. Yol boyunca kurulan MOBESE kameralarının kayıtlarını incelemeyi bitiren teknik ekibin raporu da onları bir sonuca götürmemişti. Cinayetlerin üçü de gece geç saatlerde ve تنها noktalarda işlenmişti. Katilin kendine mekân olarak seçtiği Panayır Mahallesi, üç maktulün de aynı civarda çalışıyor olması tek bağlantıydı ta ki dördüncü cinayete kadar.

Yeni yılın ilk günlerinde işlenen cinayetle katil, Panayır Mahallesinde yeniden ortaya çıkmıştı. Bu kez maktul bir kadındı. Parseller Camii'nin arka taraflarında bir yerde bulunmuştu. Zafer telsiz anonsunu duyar duymaz olay yerine ulaştı. Olay yeri inceleme ekibinden Ali, onu karşıladı. Arabasına yaslanmış, oturur vaziyette bulunan maktulün gözleri hala açıktı. Zafer, kendi kanı içinde oturan kadının hizasında çöktü ve incelemeye başladı. En fazla otuzlarının başında olduğunu düşündüğü kadının ayaklarında ince topuklu botlar vardı. Ütülü kumaş pantolonu, üzerine giyindiği, kanı ile boyanmadan önce beyaz olduğunu belli eden gömlek ve ceket, topuz yapılmış saçları ile hostesleri anımsatıyordu. Kıyafetindeki şıklığa rağmen, epey eski model olan Nissan Micra marka arabası kadının mali durumunun çok da üst düzey olmadığını sinyallerini veriyordu. Ali de Başkomiser'in yanına çöktü.

"Bu kez elimizde bir şey var gibi. Kadının katile karşı koyduğunu, ellerindeki kesikten anlayabilirsin. Ufak bir boğuşma yaşanmış. Elbette kurumda daha detaylı sonuçlara ulaşabiliriz ama."

Ali maktulün elini tutup, tırnak içlerini göstererek, "Tırnak içlerinde deri kalıntıları var."dedi.

Bu, umut verici bir gelişmeydi. Ali ayağa kalktı ve birkaç delil torbasını alıp geldi.

"Arabasını inceliyoruz hala. O da iş merkezi civarında çalışıyor olabilir. Park yerine ait bir fiş vardı. Fişte yazan saate bakarsan yeni olduğunu fark edeceksin."

Zafer, Ali'nin uzattığı ilk delil torbasında duran fişe el fenerini tuttu. Fişin üzerindeki saat

20 idi. İki saat öncesi... Maktulün kimliği de başka bir torbanın içinde duruyordu. Kimlikte yazan bilgilere göre kadının adı Nesrin Tekinsoy'du. Yirmi dokuz yaşındaydı. Bursa doğumluydu ve bekârdı. Bir diğer delil poşetinde ise tırnak

içlerinden alınan ilk örnekler duruyordu ve son poşette, kadının yan koltuğa bıraktığı cep telefonu duruyordu.

Savcının gelmesi ile birlikte olay yerinde bir hareketlenme oldu. Savcı Doruk Alev, aksi bir adamdı. Mükemmeliyetçi bir yanı vardı. İşlerin bir an önce çözülmesini ister ve emrindekilere kök söktürürdü. Kafasını iki yana sallayarak Zafer'in yanına geldi. İkili el sıkıştılar ama savcı Zafer'in elini bırakmadı. Aksine daha da sıkarak "Artık bu işin bir son bulması gerekiyor Başkomiser. Daha fazla saklanacak hali kalmadı. Basın bizi sıkıştırıyor. Şehrimde bir katilin elini kolunu sallayarak dolaşması hiç ama hiç hoşuma gitmiyor,"dedi.

"Haklısınız. Benim de hoşuma gitmiyor ama katil şimdiye kadar çok dikkatliydi."

"O halde siz ondan daha dikkatli olmak zorundasınız. Bulduğunuz her izin peşinden gidin ve bana şu adamı bulun artık."

Savcı Doruk Alev'in bakışlarından da alevler fışkırıyordu. Zafer'in konuşmasına fırsat vermeden sırtını dönüp uzaklaştı. Bakışları, gelişiyile birlikte sessizce sıvışan Ali'yi buldu. Azarlanma sırası ona geçmişti.

Olay mahallinde yine görülecek pek bir şey yoktu. Zafer, diğerlerinin gelmesini beklemeden büroya döndü. Yoldayken bilişimden sorumlu Osman'ı aramış; "Biliyorum eşin yine başının etini yiyecek ama sana ihtiyacım var," demişti.

Henüz kahvesini yarılammıştı ki Osman'ın koşturarak geldiğini gördü. Saat gece biri geçiyordu. Aslında kendisinin de gayet rahat yapabileceği bir araştırma için Osman'ı koşturmaktan dolayı vicdanı sızladı bir an. Ama birlikte çalıştığı ekibi bu yüzden seviyordu. Kimse neden diye sormuyor, onları yanında görmek istediği her an emre hazır oluyordu. Sabahın ilk ışıklarına kadar çalışan Osman, Zafer'in direktifleri doğrultusunda dört maktulün de geçmişinde didiklenmedik nokta bırakmamıştı. Cinayet mahallerine yakın noktaların kamera

kayıtlarını yeniden incelemişlerdi.

İzin gününden dönen Hüseyin, tortop ederek yastık haline getirdiği montunun üzerine başını koyup derin bir uykuya dalmış olan Zafer'i görünce şaşırmadı. Onu pek çok kere bu şekilde görmüştü ancak panoya iğnelenmiş yeni fotoğrafları görünce "Neler kaçırdım ben?" diye söylendi.

Sessizce odadan çıktı. Koridorda karşılaştığı Selim, Başkomiser'in arabasının anahtarlarını getirmişti.

"Yine mi arızalandı yoksa o külüstür? Bu kaçınıcı ameliyatı kim bilir?"

"Komiserim, eski toprak diyelim. Tıkır tıkır işler hale geldi de Başkomiserim karnını doyurmam için yolladı bu kez. Benzini yokmuş."

"İyi bari." dedi Hüseyin.

Anahtarları alıp cebine attı. Yakındaki pastaneden poğaça getirtti. İki kupa kahve ve poğaçalar ile odaya yeniden girdiğinde Zafer uyanmıştı ve gözleri ışıldıyordu.

"Gel Hüseyin, gel. Sanırım katilin nereden yola çıktığını bulduk. Çorbacı Baba'da sana bir soru sormuştum hatırlıyor musun? Ortak bir mekân olmalı demiştin. O mekânı bulduk sonunda. Herkes arabasını aynı otoparka bırakıyormuş. Katilimiz orada pusuya yatıyor olmalı, diye düşünüyorum."

Hüseyin panonun karşısında dikiliyordu. Kadının fotoğrafına dokunarak "Yeni bir cinayet mi işledi?" diye sordu.

Aslında sorunun cevabı belliydi ama Hüseyin olayın detaylarını öğrenmek adına sormuştu bu soruyu.

Zafer, poğaçadan bir ısırık, kahvesinden de bir yudum aldı. Başını aşağı yukarı sallayarak cevap verdi.

"Nesrin Tekinsoy, 29 yaşında, bekâr. İş merkezindeki bir

tekstil firmasında çalışıyormuş. Kadının geçmişı temiz. Diğerleri gibi... İşten geç çıktığı için yakınlarda oturan bir arkadaşında kalacakmış. Saldırıya uğradığında katilimizden bir parça koparmayı da başarmış. Deri kalıntıları bu kez bizi birine götüreceğ galiba. Katilimiz otoparktan çıkışta kadının peşine düşmüş. Arabada otopark fişı vardı. Çalışanların araç giriş ve çıkış saatleri sisteme işleniyormuş. Kamera kayıtlarını inceledik. Maktul çıkar çıkmaz arkasından siyah bir araba çıkıyor. Maalesef araçta cam filmi varmış. Sürücünün yüzü seçilmiyor. Ama plaka çok net okunuyor. Öyle olunca eski kayıtları da yeniden inceledik.”

“Ve aynı aracın diğerlerinin peşine düştüğünü de gördünüz.”

Zafer, soluğunu burnundan bırakarak başını salladı.

“Bilemedin. Her seferinde başka bir aracın çıktığını ve geri döndüğünü gördük. Bütün araçların tek ortak noktası var; camlarında filmin olması.”

Masanın üzerinde duran dosyalardan birini açtı. Ekran görüntülerinin çıktılarını masaya yaydı. İçlerinden birine parmağı ile vurdu.

“Sadece bunda yüzü belli belirsiz görünüyor. Fark ettiysen bilerek yüzünü bir atkıyla sarmış. Kameraları ve yerlerini iyi biliyor. Yüzünü her kamera açısında yan çevirmiş. Araç seçimlerinde de dikkatli. Her seferinde başka bir araç... Burada bir soru sorman gerekiyor.”

Hüseyin elini çenesine götürdü. Gözleri odayı taradı ve masadaki fotoğrafların üzerinde durdu. “Doğru soru mu bilmiyorum ama aklıma gelen tek soru; araç sahipleri kim sorusu,”dedi.

“Önemli bir ayrıntı ve önemsiz bir sonuç... Araçlar farklı şirketlerin iş araçları... Sabah sabah uyandırdık vatandaşları. Araçlarının çalınıp yeniden getirildiğini bile fark etmemişler. Sadece bir tanesi koltuk ayarının değiştiğini fark

etmiş. Aracı kullanan şoförün boyu 1.80'in üzerindeymiş. Sabah araca bindiğinde dizleri sığmamış. Koltuğun yerinden oynamış olmasına anlam da verememiş. Bu da katilimizin daha kısa boylu olduğunu gösteriyor. Aynı zamanda..."

"Aynı zamanda otoparkı ve iş merkezini çok yakından gözlemlediğini de," diye tamamladı Hüseyin cümleyi.

"Evet, muhtemelen orada çalışan biri..."

"Yalnız aklıma takılan bir şey var. İlk iki maktul, iş merkezinde çalışmıyorlardı. Araçlarını neden o otoparka koysunlar ki?"

Zafer kahvesinin son yudumlarını tepesine diktikten sonra, "Diyorum ya, sabah sabah epey insanı yatağından kaldırdık. Onu da öğrendik. Ferdi Sipahioğlu, çalıştığı tekstil fabrikasının bazı numunelerini orada bir firmaya götürürmüş. O gün de yine kendi aracıyla gitmiş ama aracını orada bırakıp gittiği firmanın aracıyla dönmek zorunda kalmış fabrikaya. Akşam da aracını almak için yürümüş otoparka kadar. İlk kurban Mert Atacan aracının orta yerde görünmesini istemiyormuş. Hatırlarsan ailesinin haberi yoktu araçtan. Ehliyetsiz olduğu için sabah çok erken, gece de geç saatlerde kullanırmış aracı ve otoparkta gizlermiş bir şekilde. Bunu da oto tamirhanesinde birlikte çalıştığı arkadaşından öğrendik." dedi.

Hüseyin bunca zaman sonra ilk defa yol alıyor olduklarını hissediyordu. "Otoparkı ziyaret bize farz oldu yani." dedi sırıtarak. Cebindeki anahtarı çıkarıp, masaya bıraktı.

Zafer ayağa kalktı. Kırışmış kabanını eliyle düzelterek sırtına geçirdi.

"Bize değil, bana. Ben gideceğim ve sen de Adli Tıp'a gideceksin. Otopsi yapılacak. Savcı ile dün gece yeterince görüştüm ben, şimdi sıra sende." dedi.

Arabasının anahtarını aldı, işaret parmağına geçirdiği

anahtarlığı birkaç tur salladı. Hüseyin'in surat asışına tek kaşını havaya kaldırarak cevap verdi.

Kapalı otopark altı katlı binanın bodrum katındaydı. Yüzlerce araç kapasiteli alan yeterince aydınlatılmış görünüyordu. Girişte onu orta yaşlarda bir güvenlik görevlisi karşıladı. Aracın LPG ile çalışıp çalışmadığı sorusu üzerine Zafer, kimliğini gösterdi. Bir sorumlu ile görüşmek istediğini belirtti. Arabasını park edip, güvenlik görevlisinin telsizle anons geçişini izledi. Yedi dakika sonra geniş omuzları giyindiği takım elbiseyi zorlayan, kırlaşmış gür saçları olan bir adamın ona doğru koşar adımlarla geldiğini görünce yaslandığı arabasını kilitleyip adama doğru yürüdü.

Adam, kendini tanıttı. "Hoş geldiniz efendim. Ben iş merkezinin güvenlik şefiyim. Emekli polis memurlarından, Yaşar Uysal. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Adamın tavrı fazla kibardı. Yaklaşımın samimiyetinden emin olamayan Zafer de kendini tanıtarak, yürüttükleri soruşturmanın detayına girmeden adamı bilgilendirdi. Çalışanların geçmişi hakkında bilgilere ulaşmak istediğini, özellikle de olay gününde görevli olan güvenlik elemanları ile görüşmek istediğini söyledi. Vardiyası olmayanların da derhal çağırılmasını istedi. Adamın yüzündeki yapay gülümseme kaybolmuştu. Kımıldamadan bakıyordu.

"Yaşar Bey, durum ciddi. Cinayet soruşturması yürütüyoruz burada. Sorumluluğunuz altındaki otoparktan dört araç çalındı ve ruhunuz bile duymadı. Buradan biri; şirket araçlarına, anahtarlarına ulaşabilen biri hem de, araçları gözünüzün önünden elini kolunu sallayarak kaçırdı, diyorum. Ya elemanlarınızdan biri katil, ya da katile yardım ve yataklık yapıyor, ya da hepsi burunlarının ucunu göremeyecek kadar geri zekâlı,"dedi Zafer.

Sert üslubu emekli polisin kendine gelmesine sebep oldu. Telefonla birini arayarak tüm güvenlik elemanlarının toplantı

salonunda toplanmasını, emretti. Zafer'i de kendi odasına davet etti. Güvenlik şefinin odasındaki duvarda adamın polis olduğu günlerden kalma fotoğraflar asılıydı. Masasında da çerçeveli bir aile fotoğrafı duruyordu. Adam alnında biriken terleri elinin tersiyle sildi. Dosyaları kilitli bir dolaptan çıkarıp, çay içmekte olan Zafer'in önündeki sehpayı bıraktı.

"İsterseniz hepsinden birer nüsha çıkarayım. Burada çalışan yirmi dört güvenlik görevlimiz var. Görev yerleri haftalık değişir. Sürekli olarak aynı katlarda, otoparkta, bahçedeki güvenlik noktalarında ya da kayıt odasında durmazlar yani. Geceleri bina içinden sorumlu üç görevlimiz olur, otoparkta ise bir kişi durur. İki kişi de bahçede gezinir. Hepsi de deneyimli güvenlik görevlileridir."

Zafer çay kaşığına bardağı bıraktı. "Belli," dedi dalga geçmesine.

Çalışanların toplanmasını beklerken, güvenlik şefinin bıraktığı dosyalara göz atmaya başladı. Daha dosyaları yarılammıştı ki hazır oldukları haberi geldi. Toplantı salonunda ayakta bekleyen yirmi dört kişiden beşi kadındı. Dört kişi izin günündeydi. Apar topar evden çıkıp geldikleri için üzerlerinde üniforma yoktu. Neden toplandıklarını bilmedikleri için sorgulayan gözlerle Zafer'e bakıyorlardı.

Zafer, bir süre konuşmadan onları inceledi. Sonra kendini ve geliş amacını tanıttı. Elindeki vardiya çizelgesine göre cinayetlerin işlendiği günlerde otopark ve bahçede nöbette olması gerekenlerin isimlerini okuyarak öne çıkmalarını istedi. On iki kişi öne çıktı. Öne çıkanları dışarı alıp ayrılmamalarını istedi. Geri kalanlara dikkatlerini çeken bir şey olup olmadığını sordu. Kimse bir şey görmemişti. Bazıları ise o günlerde izinliydi. Bir kısmı gerçekten tedirgin olmuştu. Cinayetlerin işlendiği bir muhitte çalışıyor olmak, katilin iş merkezine girip çıkıyor olması fikri onları germişti. Zafer, teşekkür edip çıkmalarını ama gerek duyulursa ifadelerine tekrar başvurulacağını söyledi. Diğer on iki kişi

odaya yeniden girdiklerinde çoğu başını yere eğmiş, ellerini önünde birleştirmişti. Klasik cezamızı kabulleniyoruz, duruşu Zafer’de gülme hissine sebep oldu ama tam tersine kaşlarını çatarak konuşmaya başladı.

“Bir katil gözünüzün önünden geçip gidiyor ve dönüyor. Hem de defalarca. Hepinizin dosyaları incelenecek, geçmişiniz, siciliniz ne var ne yoksa dökülecek ortaya. Eğer bir şey bileneğiniz varsa şimdi konuşması yararına olur. Cinayet Büro Amirliği’ne gelerek ifade vereceksiniz. İyi düşünün derim. Koruduğunuz biri varsa siz de yanarsınız.”

İçlerinden bir kadın güvenlik görevlisi başını dikerek konuşmaya başlayınca diğerleri de yüzlerini ona çevirdi.

Kadının; “Buraya her gün kaç araç girip çıkıyor siz biliyor musunuz? Bazıları çalışanlar, bazıları ziyaretçiler. Çalışanların araçlarının giriş çıkış saatini işliyor, ziyaretçilerinkini de kontrol ediyoruz. Ama yüzlerce araç... Her gün. Makine değiliz ki!” itirazına diğerleri de başlarını sallayarak onay veriyorlardı.

Güvenlik şefi ise kıpkırmızı kesilmişti.

Zafer, işleyişi az çok tahmin ettiği için kadına hak verse de “Katil belki de her gün gördüğünüz bir çalışan. Farklı farklı araçlarla çıkışı dikkatinizi nasıl çekmez?” diye çıkıştı.

Zafer iki eliyle birden yüzünü ovuşturdu. Merkeze gidip ifade vermelerini söyleyerek odadaki herkesi çıkardı. Telefonuna gelen mesaj, son kaçırılan şirket aracının incelemesinin tamamlandığını ve içinde parmak izi bulunmadığını, deri örneklerinin DNA analizine yollandığını ama sonuç için beklemesi gerektiğini bildiriyordu. Çalışanların dosyalarını incelemek için merkeze götüreceğini söyleyerek, dosyaları yükledi.

Yeniden arabasına bindiğinde onu huzursuz eden bir şey vardı. Bir şey görmüştü ama ne gördüğünü bulamıyordu. Bir isim, bir

işaret ya da yüzlerde bir ifade. Atladığı bir şey vardı. Yol, yeniden yağmaya başlayan kar yüzünden kaygandı. Ana caddede yavaş yavaş ilerlediği sırada arkasından bir aracın selektör yaptığını fark etti. Hızasına gelen aracın içindeki yüz ona tanıdık geldi. Adam penceresini açınca Zafer de açtı.

“Amirim aracınız yağ akıtıyor, dursanız iyi olur bence,” dedi yandaki aracın sürücüsü.

Zafer kendi kendine, “Yine mi ya, bu kez de böyle mi yarı yolda koyacaksın beni Yadigâr?” diye söylendi.

Aracı sağa çekti. Arabanın torpidosundan bir bez bulmak için eğildi.

Diğer arabadaki adam, siyah kabanının yakasını dikleştirmiş, ondan önce arabasından inip yanına gelmişti. Zafer’in arabasının kapısını açarken “Belki bir yardımım dokunur size efendim,” dedi.

Zafer, arabadan indi. Otomobilin arkasına doğru geçti. Tam eğilecekken, karda bırakmış olması gereken siyah lekelerin olmadığı dikkatini çekti. Arkasındaki adamdan önce hamle yaparak az sonra boynunu kesecek olan bıçağı tutan bileği yakaladı. Ani bir hamle ile geriye doğru adamın bileğini kıvrırarak bıçağın düşmesini sağladı ve adamı saniyeler içinde yüzüstü yere yatırarak altına aldı. İşte o anda onu rahatsız edenin ne olduğunu buldu: İsim ve yara bandı. Dosyalara bakarken altındaki adamın ismi ona bir şey anımsatmıştı ama o an bunu fark edememişti. Cinayet günlerinde görevli olmayanları odadan çıkarırken saliselik bir şekilde görüntüye giren yara bandının kenarından görünen derin iki çizik de o an için dikkatinden kaçmış ama beynine kazınmıştı.

Zafer adamın bileklerine kelepçeleri geçirirken, “Demek beni de ortadan kaldıracaktın, Galip Işık. Gözünü iyi karartmışsın.” dedi.

Adam kendi ismini duyduğunda güldü. Bu gülüşte ve adamın

bakışlarında doğal olmayan bir şey vardı.

Galip Işık, sorgu odasında hiç konuşmadı. Son kurbanının tırnak içlerinde bulunan doku örneklerinin ona ait olduğunu söylediklerinde de konuşmadı. Ne zamanki Zafer, sorgu odasında adamın karşısına geçip masaya bir fotoğraf bıraktı, işte o zaman, kaya gibi duran adamın gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Tüm suçlarını itiraf etti ve pişmanlık duymadığını söyledi.

Sorgu odasından çıkarılırken, “Göge kaldırsınlar ellerini. Ben değil onlar af dilesin Allah’tan. Allah’ın verdiği canlara kastediyorlardı. Hepsi canavardı. İntikam alındı,” diye bağıırıyordu.

Ertesi sabah Başkomiser ve Hüseyin Komiser için kahve getiren Selim’in elleri titriyordu.

“Geçmiş olsun Başkomiserim, büyük bir badire atlatmışsınız,” diyerek kahveleri masaya koydu.

Zafer oturması için işaret ettiğinde de sandalyenin ucuna ilişti.

“Sağ olasın evlat. Geçti gitti. Yakaladık ya çok şükür, gerisi önemli değil.”

Selim meraktan kıvranıyor, olayın iç yüzünü öğrenmeyi istiyor ama sormaya cesaret edemiyordu. Hüseyin onun bu halini fark edince, Başkomiser’e “Siz mi anlatırsınız ben mi anlatayım?” diye sordu.

Zafer, kahvesinden bir yudum alıp “Şu kahvenin hatırına ben açıklayayım,” dedi ve fincanı masaya bırakıp, ellerini birleştirdi.

“Galip Işık, yani katilimizin ismine daha önce nerede rastladığımı hatırlasaydım, son olayı yaşamayabilirdim tabii.

Bizim Kılıbık Osman'la çalıştığımız gece, Orhan Yonga'nın dosyasında görmüştüm o ismi. Aman ha, kılıbık dediğimi kendine söyleme de kızdırmayalım çocuğu. Orhan Yonga'nın geçmişinde bir trafik kazası vardı, hatırlarsan. Zengin olduğu günlerden birinde yaptığı bir kazada genç bir kıza çarpmış ve kızın bedensel engelli kalmasına sebep olmuş. Annesinin kararttığından bahsettiği hayatın eşi ile ilgili olduğunu düşünmüştüm ama meğer Gonca Işık'mış kast ettiği. Yani eski kasap çırağı, sonranın güvenlik görevlisi Galip Işık'ın kızı... Yüklü tazminatlar ödeyerek kurtulmuş. Aile ile araya Orhan'ın dostları da girmiş. Artık kim olabilir bu dost tahmin edersiniz. Galip, kızının başına geleni yedirememiş tabii. Hatta kızını o hale koyan adamın çalıştığı iş yerinde gelip işe başlaması ve hayatına güle oynaya devam edişini izlemek daha acı olsa gerek. İntikam almayı kafasına koymuş."

"Başkomiserim, tamam da Orhan'dan önce iki kişiyi daha öldürdü bu adam. Sonrasında bir kişiyi daha... Onlardan da mı alacak bir intikamı varmış?"

Selim çıkışından utanarak "Affedersiniz böldüm," dedi.

Zafer, hâlâ karşısında konuşurken tedirgin olan memura babacan bir tavırla gülümsedi.

"Evlat, benimle çalışırken bir şeyi iyi anlamanı istiyorum. Biz burada bir ekibiz ve aileyiz. Bak Hüseyin Komiser'e artık karşımda bacak bacak üstüne bile atıyor. Rahat ol."

Hüseyin verilen mesajı anında fark edip toparladı kendini. Gerçekten de Zafer Başkomiser, diğer amirlere benzemiyordu ama yine de sınırların ve seviyenin korumasına önem verirdi.

Zafer, kahvesinden bir yudum daha alarak konuşmaya devam etti.

"Diğerleri aslında biraz da Orhan Yonga cinayetinden dikkatleri uzaklaştırmak için öldürüldüler. Ama Galip Işık, burada da kendine haklılık payı çıkarmaya çalıştı. Maktuller sürekli engelli park yerine park ediyorlarmış araçlarınıı.

Emniyet kemeri takmıyorlarmış, hız yapıyorlarmış, seyir halinde cep telefonu kullanıyorlarmış vesaire vesaire... Uyarmasına rağmen de devam etmişler bu davranışlarına. Galip, kızının intikamı için epey hazırlanmış. Evinde cinayet mahallerinden fotoğraflar da bulduk, güzergâhlarla ilgili planlar da. Fotoğrafların üzerinde hep aynı şey yazıyordu; Trafik Canavarı. Bu takıntılı hali yüzünden avukatı akli dengesinin bozuk olduğunu öne sürecektir büyük ihtimalle. Biz canımız pahasına yakaladık artık gerisini savcılık düşünsün, ne diyeyim.”

Selim, küçük bir kız babası oluşunun verdiği merhametle, “Allah kimseyi evladıyla sınamasın,” diyerek ayağa kalktı.

0 odadan çıkarken Hüseyin internet haberinin başlığını sesli bir şekilde okuyordu.

“Trafik Canavarı Avcısı Yakalandı!”

Funda MENEKŞE. Detektif proza